രാജപുരത്തെ അഗ്നിജ്വാലകൾ **(THE FLAMES OF RAJAPURAM)**

അഞ്ച് ജീസസ് യൂത്ത് മിഷണറിമാരുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള സ്കിറ്റ്

സമയം: ഏകദേശം 7 മിനിറ്റ്

വേദി: ലളിതമായ ഒരു സ്റ്റേജ്. ലൈറ്റിംഗ് ഉപയോഗിച്ച് ഇതിനെ രണ്ടായി തിരിക്കാം. ഇടതുഭാഗം മിഷൻ ഫീൽഡ്/പ്രാർത്ഥനാ സ്ഥലം (ഒരു ചെറിയ അൾത്താരയോ വലിയ തടിയുടെ കുരിശോ ഉണ്ടാകണം). വലതുഭാഗം ബസ്സ്/നിത്യതയുടെ വേദി.

കഥാപാത്രങ്ങൾ - ആഖ്യാതാവ് (Narrator): ശാന്തവും ഗൗരവമുള്ളതുമായ ശബ്ദം., റോയ് (Roy): എപ്പോഴും പുഞ്ചിരിക്കുന്ന, ആത്മസമർപ്പണമുള്ള ഒരു ലീഡർ., രജനി (Rajani): ആത്മീയത നിറഞ്ഞ, ശാന്തപ്രകൃതക്കാരി., ഷിജി (Shiji): സന്തോഷവതിയായ, കുടുംബത്തോട് ഏറെ അടുത്തുനിൽക്കുന്ന പെൺകുട്ടി., റീന (Reena): ഉത്സാഹവതിയും ശക്തമായ വിശ്വാസവുമുള്ളവൾ., ബിന്ദു (Bindu): കൊച്ചു കുട്ടികളെപ്പോലെ നിഷ്കളങ്കയായ, എപ്പോഴും ജപമാല കയ്യിൽ പിടിക്കുന്നവൾ.

മറ്റ് കഥാപാത്രങ്ങൾ (ആവശ്യമെങ്കിൽ): ബസ്സിലെ യാത്രക്കാർ, ദേഷ്യപ്പെടുന്ന നാട്ടുകാരൻ, ഷിജിയുടെ അമ്മ (ഇവരുടെ വരികൾ വേണമെങ്കിൽ സ്റ്റേജിന് പിന്നിൽ നിന്ന് ഡബ്ബ് ചെയ്യാവുന്നതുമാണ്).

രംഗം **1:** പ്രാർത്ഥനയുടെ അഗ്നി

(വേദിയിൽ നേരിയ വെളിച്ചം. ആഖ്യാതാവ് സ്റ്റേജിന്റെ നടുവിൽ നിൽക്കുന്നു. റോയ്, രജനി, ഷിജി, റീന, ബിന്ദു എന്നിവർ ഇടതുഭാഗത്ത് കുരിശിന് അഭിമുഖമായി മുട്ടുകുത്തി നിൽക്കുന്നു. അവരുടെ കയ്യിൽ തെളിക്കാത്ത ചെറിയ എൽ.ഇ.ഡി മെഴുകുതിരികൾ ഉണ്ട്.)

ആഖ്യാതാവ്: നമ്മൾ വായിച്ചു മറക്കുന്ന ഒട്ടനവധി കഥകളുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു തലമുറയിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം, നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ തൊടുന്ന ചില നിത്യസത്യങ്ങളുണ്ട്. കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള അഞ്ച് ജീസസ് യൂത്ത് മിഷണറിമാരുടെ യഥാർത്ഥ ജീവിതകഥയാണിത്: റോയ്, രജനി, റീന, ഷിജി, പിന്നെ ബിന്ദു. 2001 മാർച്ചിൽ, അവർ രാജപുരത്തെ മലയോര മേഖലകളിലേക്ക് ഒരു സുവിശേഷ ദൗത്യത്തിനായി കടന്നുചെന്നു. വലിയ പദ്ധതികളൊന്നുമല്ല, ഒരു ബൈബിളും, ഒരു കുപ്പി വെള്ളവും, ഒരു ജപമാലയും, സ്നേഹിക്കാൻ തയാറായ ഒരു ഹൃദയവും മാത്രമാണ് അവർ കരുതിയിരുന്നത്.

(പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശാന്തമായ ഒരു ക്രൈസ്തവ ഗാനം ഉയരുന്നു. കുട്ടികൾ മുഖമുയർത്തുന്നു.)

റോയ്: (ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു) കർത്താവേ, ഞങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കണമേ... ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കണമേ... ഞങ്ങളുടെ കൈകളെ അങ്ങയുടെ സമാധാനത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങളാക്കണമേ.

രജനി: എന്റെ ശരീരം തളർന്നാലും, കർത്താവേ, ഈ പ്രാർത്ഥന മാത്രം നിലച്ചുപോകരുതേ.

ആഖ്യാതാവ്: ആ ദൗത്യം എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. പൊടിപിടിച്ച വഴികളും കഠിനമായ ചൂടുമായിരുന്നു അവിടെ. വർഷങ്ങളായുള്ള വിദ്വേഷവും പകയും കാരണം തകർന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ അവർ സമാധാനത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായി എത്തി. മറ്റുള്ളവർ സംസാരിച്ചപ്പോൾ, റോയ് ചെയ്തത് മറ്റൊന്നായിരുന്നു.

(അഭിനയത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശം: റോയ് കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് മാറി, സ്റ്റേജിന്റെ നടുവിലേക്ക് വന്ന് കഠിനമായ തറയിൽ മുട്ടുകുത്തി കൈകൾ മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു.)

ആഖ്യാതാവ്: അവൻ ആ കല്ലുനിറഞ്ഞ വഴിയുടെ തറയിൽ മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് കൈകളുയർത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു. കല്ലുകൾ അവന്റെ മുട്ടുകളിൽ തുളച്ചുകയറി, തൊലി പൊട്ടി ചോര നിലത്തേക്ക് ഒലിച്ചിറങ്ങി. എങ്കിലും അവൻ എഴുന്നേറ്റില്ല. ജനലിലൂടെ ആ കാഴ്ച കണ്ട ആ കഠിനഹൃദയനായ മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളം തകർന്നു. വർഷങ്ങളുടെ പക കണ്ണീരായി ഒഴുകിപ്പോയി. വലിയ പ്രസംഗങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല, വേദനയോടെയുള്ള സ്നേഹസമർപ്പണം കൊണ്ടാണ് അവർ ഹൃദയങ്ങൾ കീഴടക്കിയത്.

(റോയ് ശാന്തമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ എഴുന്നേറ്റ് വീണ്ടും കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം ചേരുന്നു.)

റീന: (സദസ്സിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയോടെ) ആളുകൾ ഞങ്ങളോട് ചോദിക്കാറുണ്ട്, "എവിടെയാണ് ദൈവമുള്ളത്? ഞങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ." ഞാൻ അവരോട് പറയും: നിങ്ങൾ കാറ്റ് കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കത് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും. ദൈവം അതുപോലെയാണ്.

രംഗം **2:** യാത്രതിരിക്കലും പ്രവചനവും

(കുട്ടികൾ എഴുന്നേറ്റ് ചെറിയ ബാഗുകൾ തോളിലിടുന്നു. അവർ വലതുഭാഗത്തേക്ക് വന്ന് ബസ്സിലെ സീറ്റുകൾ പോലെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കസേരകളിൽ ഇരിക്കുന്നു. ബിന്നു ജപമാല മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. രജനി അല്പം ആശങ്കയോടെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്.)

ആഖ്യാതാവ്: 2001 മാർച്ച് 11. രാജപുരത്തെ ദൗത്യം വിജയകരമായി പൂർത്തിയായി. ആ കുട്ടികൾ ശാരീരികമായി തളർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വലിയ സന്തോഷമായിരുന്നു. നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാനായി അവർ ആ തിരക്കുള്ള ബസ്സിൽ കയറി.

റോയ്: (പെൺകുട്ടികളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞ്) നിങ്ങളെല്ലാവരും നന്നായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഇന്ന് ഞാൻ മരിച്ചാൽ പോലും, എന്റെ ജീവിതം പൂർത്തിയായതായി എനിക്ക് തോന്നും. ദൈവം നമുക്കൊരു ദൗത്യം തന്നു, അത് പൂർത്തിയാക്കാൻ അവൻ നമ്മെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

ബിന്ദു: (ജപമാല മുറുകെ പിടിച്ച്, പതുക്കെ) റോയേട്ടാ... ഈ വഴിയിൽ വെച്ച് നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുമോ?

റോയ്: (അവളുടെ തോളിൽ തട്ടി ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്) ദൈവം അനുവദിക്കാതെ ഇവിടെ ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല, ബിന്ദു. അവൻ എന്തനുവദിച്ചാലും, അത് നമ്മെ അവനിലേക്ക് വേഗത്തിൽ എത്തിക്കാൻ മാത്രമായിരിക്കും.

(അഭിനയത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശം: ഷിജി പെട്ടെന്ന് ദൂരേക്ക് നോക്കി, അമ്മയോട് സംസാരിക്കുന്നത് പോലെ സംസാരിക്കുന്നു.)

ഷിജി: യാത്ര തിരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഞാൻ എന്റെ അമ്മയുടെ കാല് തൊട്ട് വന്ദിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു, "അമ്മേ, ആരോ എന്നെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്." അമ്മയുടെ മടിയിലിരുന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു, "അമ്മേ, ഈ ചൂട്... എനിക്കിനി കിട്ടില്ല."

രജനി: (അന്തരീക്ഷം മാറ്റാനായി പതുക്കെ) നമുക്ക് ജപമാല പ്രാർത്ഥന നിർത്തേണ്ട, പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കാം.

(അഞ്ച് പേരും ഒന്നിച്ച് പതുക്കെ 'നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയമേ' ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങുന്നു. പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബസ്സ് ഓടുന്ന ശബ്ദം (sound effect) കേൾക്കാം. പെട്ടെന്ന് ഒരു യാത്രക്കാരന്റെ ശബ്ദം ബാക്ക്ഗ്രൗണ്ടിൽ നിന്ന് കേൾക്കുന്നു.)

യാത്രക്കാരന്റെ ശബ്ദം **(Voice Over)**: "മക്കളേ, പ്രാർത്ഥന നിർത്തരുത്! ഉറക്കെ ഈശോയെ സ്തുതിക്കൂ!"

രംഗം **3:** അഗ്നിയുടെ അൾത്താര

(ബസ്സ് അപകടത്തിൽപ്പെടുന്ന വലിയ ശബ്ദം (Crash sound effect) ഉണ്ടാകുന്നു. കുട്ടികൾ സീറ്റിൽ നിന്ന് പെട്ടെന്ന് മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞു വീഴുന്നു. സ്റ്റേജിൽ ചുവന്ന ലൈറ്റുകൾ മിന്നിമറയുന്നു. വലിയ ബഹളം. കുട്ടികൾ എഴുന്നേറ്റ് പരസ്പരം ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു.)

ആഖ്യാതാവ്: ബസ്സിന്റെ ആക്സിൽ ഒടിഞ്ഞു! ഒരു വലിയ ഇറക്കത്തിലൂടെ ബസ്സ് നിയന്ത്രണം വിട്ട് തകിടം മറിഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് തന്നെ അവിടെ ആളിപ്പടരുന്ന തീപിടുത്തമുണ്ടായി.

(അഭിനയത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശം: റോയ് ജനൽ വഴി ആളുകളെ പുറത്തേക്ക് തള്ളി മാറ്റുന്നത് പോലെ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു.)

ആഖ്യാതാവ്: ബസ്സിന്റെ മുൻവാതിൽ പൂർണ്ണമായും കത്തിയമർന്നു. റോയ് ഒട്ടും സമയം കളയാതെ മറ്റുള്ളവരെ എടുത്ത് ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് രക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവന് വേണമെങ്കിൽ ആദ്യം രക്ഷപ്പെടാമായിരുന്നു, പക്ഷേ അവൻ അതിന് മുതിർന്നില്ല.

ഷിജി: (തറയിൽ വീണ്, കാലുകൾ കുടുങ്ങിയതുപോലെ കിടന്ന് ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്നു) അമ്മേ പാാാാ...!

റോയ്: (ബിന്ദുവിനെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് തള്ളി മാറ്റിക്കൊണ്ട്)
പോകൂ ബിന്ദു! നീയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടു മോളേ...

(റോയ്, രജനി, ഷിജി, റീന എന്നിവർ സ്റ്റേജിന്റെ നടുവിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. ചുവന്ന വെളിച്ചം കൂടുന്നു. അവർ ഭയന്നു നിലവിളിക്കുന്നതിന് പകരം, കയ്യിലുള്ള എൽ.ഇ.ഡി മെഴുകുതിരികൾ ഒന്നിച്ച് തെളിച്ച് ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി സന്തോഷത്തോടെ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുന്നു.)

നാലുപേരും **(റോയ്, രജനി, ഷിജി, റീന):** (വലിയ വിജയഭാവത്തോടെ ഉറക്കെ) ഈശോയ്ക്ക് നന്ദി! ഈശോയ്ക്ക് സ്തുതി! ഹല്ലേലൂയ!

(സ്റ്റേജിലെ ലൈറ്റുകൾ പെട്ടെന്ന് പൂർണ്ണമായി അണയുന്നു (Pitch Black). ആ നാലുപേരും മെഴുകുതിരികൾ അണച്ച് ഇരുട്ടിൽ വേദിയിൽ നിന്നും മാറുന്നു. ബിന്ദു മാത്രം സ്റ്റേജിൽ ഒരു വെളുത്ത ലൈറ്റിന് കീഴിൽ ആശുപത്രി കിടക്കയിൽ എന്നപോലെ കിടക്കുന്നു.)

രംഗം **4:** സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ സുഗന്ധം

(ബിന്ദു ദയനീയമായി ശ്വാസമെടുക്കുന്നു. അമ്മയായി അഭിനയിക്കുന്ന കുട്ടി അവളുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു കരയുന്നു.)

ബിന്ദു: (ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദത്തോടെ മുകളിലേക്ക് നോക്കി) അമ്മേ... കരയരുത്. ഞാൻ രജനിയെയും ഷിജിയെയും കണ്ടു. മാതാവ് അവരുടെ കൂടെയുണ്ട്. തീയിൽ നിന്ന് ഷിജിയെ എടുത്തത് മാതാവാണ്. അമ്മേ, എന്നെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ മാതാവിനോട് പറയണേ...

(ബിന്ദു കണ്ണുകൾ പൂട്ടുന്നു, അവളുടെ കൈ താഴേക്ക് വീഴുന്നു. അമ്മ നിശബ്ദമായി കരയുന്നു. ബിന്ദു തന്റെ കയ്യിലെ മെഴുകുതിരി തെളിച്ച് എഴുന്നേറ്റ്, സ്റ്റേജിന്റെ പുറകിൽ വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന റോയ്, രജനി, ഷിജി, റീന എന്നിവർക്കൊപ്പം ചേരുന്നു.)

ആഖ്യാതാവ്: (സ്റ്റേജിന്റെ മുന്നിലേക്ക് നടന്നു വരുന്നു) 2001 മാർച്ച് 11-ന് ആ നാലുപേർ നിത്യതയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ബിന്ദുവും അവർക്കൊപ്പം ചേർന്നു. ചെമ്പനോട പള്ളി സെമിത്തേരിയിൽ ഭൂമിയിലെ അഞ്ച് വിളക്കുകൾ പോലെ അവർ ഒന്നിച്ച് ഉറങ്ങുന്നു.

(അഞ്ച് പേരും ഒരേ നിരയിൽ നിന്ന് സദസ്സിനെ നോക്കി മനോഹരമായി പുഞ്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ മെഴുകുതിരി വെളിച്ചം മുഖത്ത് പ്രകാശിക്കുന്നു.)

ആഖ്യാതാവ്: ആ കത്തിയമർന്ന ബസ്സിൽ അവരുടെ കഥ അവസാനിച്ചില്ല. അവരുടെ ആത്മത്യാഗം കണ്ട് ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ആയിരക്കണക്കിന് യുവാക്കൾ സുവിശേഷ വേലയിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. ചെറുപ്പകാലത്തും വിശ്വാസി പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അവർ ലോകത്തിന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. വലിയ വേദികളിലല്ല, തങ്ങളുടെ അവസാന ശ്വാസത്തിലാണ് അവർ ദൈവത്തെ പ്രഘോഷിച്ചത്.

അഞ്ച് മിഷണറിമാർ: (ഒരുമിച്ച്, വളരെ ശാന്തമായി)
പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ... കർത്താവിന് സ്തുതി... ഈശോയ്ക്ക് നന്ദി...

(കുട്ടികൾ മെഴുകുതിരികൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു, സ്റ്റേജിലെ വെളിച്ചം പതുക്കെ മങ്ങുന്നു.)

അധ്യാപകർക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ **(Tips for Production):** ബസ്സ് അപകടം കാണിക്കുന്ന രംഗം: സ്റ്റേജിൽ ഒരു ബസ്സിന്റെ രൂപം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതില്ല. കസേരകൾ മാത്രം മതിയാകും. കുട്ടികൾ ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞു വീഴുന്നതിലൂടെയും ചുവന്ന ലൈറ്റുകളിലൂടെയും ആ അപകടത്തിന്റെ തീവ്രത കാണിക്കാം.

അവസാനത്തെ പ്രകീർത്തനം: കുട്ടികൾ തീയ്യുള്ളിൽ നിന്ന് "ഈശോയ്ക്ക് നന്ദി! ഹല്ലേലൂയ!" എന്ന് വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ അത് വേദനയോടുകൂടിയുള്ള നിലവിളിയാകരുത്, മറിച്ച് ഒരു വലിയ വിജയം നേടിയ സന്തോഷത്തോടെയുള്ളതായിരിക്കണം.